

Царь Петъръ.

Не ще да го видишь, щерко, нито чюешъ : той е изгоненъ отъ дворъ тѣ ни, по волѣхъ-тѣ на покойнѣхъ-тѣ ти майкѣ. Послѣ той не може да ся яви на свѣтъ, зашто-то народъ-тѣ го строго гоши, като зълъ и бунтовникъ.

Райна.

Жално ! Поне нѣкои отъ неговы-тѣ стихотворенія да можяхъ да видѣхъ, та да прочитѣхъ. Въ царскѣхъ-тѣ ни ^{судимостъ} книжарнѣхъ да ли не ще ся найде нѣкое негово писаніе ?

Царь Петъръ.

Струва ми ся да има нѣщо писано отъ него.

Райна.

А ! да отидѣхъ да прѣглядамъ (цадува му рѣкъ; а той по чело-то; отива до нейдѣ и ся поврѣща). Драгый ми тейко, каквѣхъ вѣсть отъ любезны-тѣ ми братчета, Бориса и Романа ? Кога ще си дойдѣтъ те, кога ?

Царь Петъръ.

Тѣ, мила щерко, ще постоятъ още малко врѣмя въ Византиѣхъ за да си довършятъ ученіе-то. Та послѣ ще ги имаме за всѣгда при насъ си.

Райна.

О, колко ще ся радвамъ азъ, кога си ги видѣхъ !

(покланя ся и си отива).

ЯВЛЕНИЕ II

ЦАРЬ ПЕТЪРЪ, ГЕОРГИ СУРСОВУЛЪ.

Георги Сурсовулъ (покланя ся).